

fig til de Dokumenter, som Skibet medbringer herfra angaaende Ladningens Betskaffen, da er dette jo ganske vist en Ulempe, men denne Ulempe er, saa vidt jeg skjønner, begrundet i den ganske uovervindelige Omstændighed, at Island ikke kan have et lokalt Toldvæsen paa alle Havne. Landets store Udstrækning og ringe Befolkning medfører jo, at det vilde være en for Island aldeles uoverkommelig Udgift at udspende et Toldvæsen over samtlige Landets Ørønder, saaledes som man kan gjøre i Danmark og andre Stater, der leve under lignende Samskudsforhold. Derfor er det naturligt og nødvendigt, at man, for at opkræve den omtalte Afgift, maa holde sig til det Grundlag, som de paa Skibet medbragte Papirer indeholde. Hvad det angaar, at man, naar der lægger Vin ud, eller bliver Cigarer borte ombord, eller hvad det kan være, maa betale Told ogsaa af disse Gjenstande, hvis man ikke vil tilkalde Syssemanden for at konstatere, at de omtalte Ting mangle, da kan jeg ikke se, at det er muligt at komme bort derfra, thi det kan dog ikke gaa an at stole paa, hvad en Skattepligtig selv siger i saa Henseende. Man maa finde sig i at tilkalde Dvirigheden for at konstatere den tilstedeværende Mangel, hvis han vil have den Fordel at undlade at betale, men at indlade sig paa at lade en Slippe for at betale Told, fordi han selv siger, at Saameget er lækket ud eller Saameget mangler, vilde være for Meget at forlange. En anden Omstændighed, som det ærede Medlem berørte, vil jeg ligeledes sige et Par Ord om, fordi det ellers kan synes, at det Forhold paa Island, han hentydede til, kunde være særdeles urimeligt, nemlig at der var et Dieblis eller endogaa en Tid lang, hvor en vis Skat kunde opkræves i Rejstjavit, men ikke et ganske kort Stykke udenfor Rejstjavit. Dette er en Ting, som ganske simpelt har sin Grund i, at paa Island har der gjældet den samme Regel som her, at Love kun kunde bringes i Kraft fra deres Thinglæsningsdag, hvad der ogsaa var gjældende her i Danmark indtil 1870, saa at det Tilfælde kunde indtræde, at en Lov kunde træde noget tidligere i Kraft i een Jurisdiktion end i en anden. Her til Lands vare vel Mellemrummene kun korte, fordi vi ere i det heldige Tilfælde her i Landet at kunne holde Ret hver Uge i enhver Jurisdiktion. Her maatte altsaa Forskjellen indskrænke sig til, at en Lov maatte kunde blive thinglæst og træde i Kraft i Kjøbenhavn om Mandagen, men i en af Nabojurisdiktionerne først om Torsdagen, Fredagen eller Lørdagen; men paa Island er den i Forholdene begrundede uheldige Omstændighed til Stede, at man ikke kan sætte sig den Opgave at holde Thing der en Gang hver Uge i hver Jurisdiktion, men kun sjældnere, og deraf følger, at det Tilfælde maa indtræde og er indtraadt mange Gange, at en Lov er traadt i Kraft i een Jurisdiktion temmelig længe, før den traadte i Kraft i Jurisdiktionen

ved Siden af. Forøvrigt maa jeg bemærke, at denne Ulempe ikke oftere vil indtræde, idet der nemlig nu for Islands Vedkommende er vedtaget en Lov, der stiller det hele Publikationsvæsen af Love omtrent paa samme Maade som her i Danmark, nemlig saaledes, at Lovene træde i Kraft en vis Tid efter, at de have været indrykkede i den paa Island udkommende Serie af Regeringstidenden. Dette er jo en Regel, der blandt andre Fordele ogsaa har den, at man kommer bort fra dette Forhold, at en Lov ikke træder i Kraft paa samme Tid over hele Landet, saa at det besynderlige Tilfælde, som ganske vist er indtraadt, og som det ærede Medlem har omtalt, ikke vil kunne indtræde oftere. Det, at det har kunnet finde Sted, er altsaa ikke begrundet i nogen særlig islandsk Perversitet, men kun i den nævnte Eiendommelighed ved den islandsk Lovgivning, som ikke er forskjellig fra, hvad vi ogsaa have kjendt her i Landet. Endelig skal jeg kun bemærke, at selv den lille Bestemmelse, som det synes, at det ærede Medlem ogsaa tog Foragelse af, at Islænderne ikke skulle erlægge Skat af deres Indtægter af Aktieselskaber, Firmaer osv. deroppe, men at derimod Udlændinge skulde det, selv denne Regel er ogsaa kjendt fra den danske Indkomstskattelov; der findes nemlig der en ganske tilsvarende Regel til denne, at Aktieselskaber og andre saadanne Stiftelser betragtes med Hensyn til Indkomstskat som selvstændige Personer, forsaavidt ikke hele Indtægten betragtes som tilhørende bestemt i Landet bosatte Personer. Hvis man ikke havde en saadan Regel, som disse Folk til at betale to Gange Skat af den Indtægt, de have af Aktieselskaber. For Næsten var det en lille Unsiaglighed, naar det ærede Medlem vilde fremstille Forholdet saaledes, at, naar man paa Island har en Indtægt af 7,000 Kr., skal man betale 4 pCt. Indkomstskat deraf. Det skal man ikke, man skal kun betale 4 pCt. af det, hvormed Indtægten overstiger 7,000 Kr., men indtil 7,000 Kr. betaler man kun en betydelig modereret Skat efter Reglen i § 4 — jeg tror, at det ikke bliver mere end omtrent 2½ pCt. eller saa. Som sagt, jeg kan kun gjentage dette, at der ikke er den fjerneste Grund til at antage, at man fra Islands Side vil foretage noget Skridt, som med Rette kunde anses for et Overgreb overfor Danmark, og man vil tage fuldstændig fejl, dersom man tænker sig, at der findes Tendenser hos Islænderne i den Henseende til at brede sig ud over, hvad der med Rette tilkommer dem. Der kan i dette Tilfælde ikke fra dansk Side med mindste Skik af Grund reises Klage over den omtalte Bestemmelse, der er ganske overensstemmende med den, som findes i den danske Indkomstskattelov af 2den Juli 1870.

Bille: Jeg finder ikke nogen Grund til at gjøre denne Debat særdeles lang. Jeg skal kun bemærke, at Sammenhængen mellem den danske